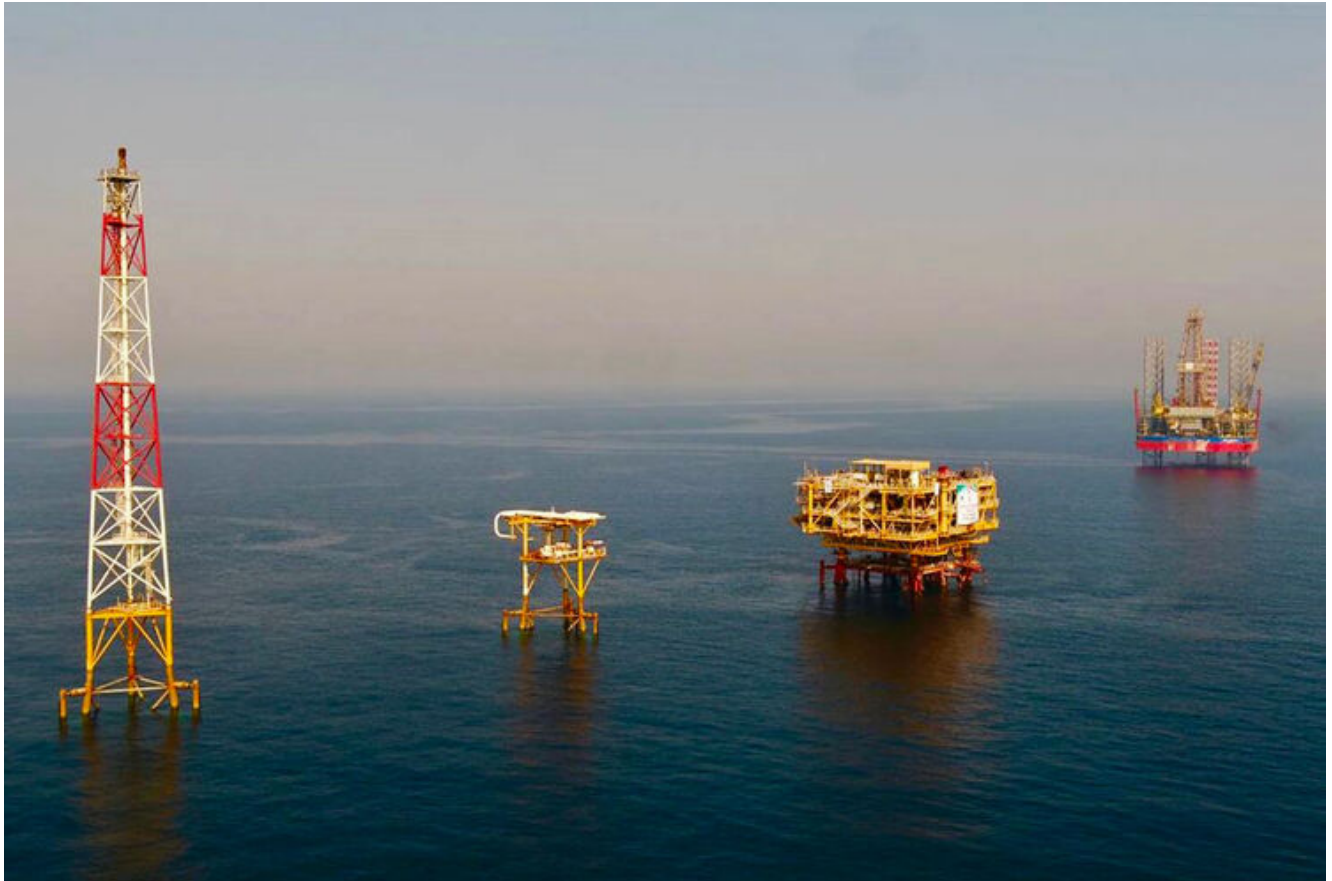

تبلور توان ایرانی در میدان مشترک پارس-جنوبی | تدبیر ۲ ساله، قفل ۲۰ ساله را باز کرد

قفل توسعه فاز ۱۱ پارس جنوبی که ۲۰ سال در گیرودار قراردادهای گوناگون بسته مانده بود، سرانجام در عمر دو ساله دولت سیزدهم باز شد تا تولید گاز از آخرین فاز میدان مشترک پارس جنوبی آغاز شود.

به گزارش مشعل نیوز، با روی کار آمدن دولت سیزدهم، توجه از استفاده از توان خارجی به ظرفیتهای ایرانی معطوف شد. این موضوع در صنعت نفت نیز مورد توجه بود و با وجود تحریمها، اجرای پروژههای نفتی در این دولت شتاب مطلوبی به خود گرفت.

در این میان، توسعه فاز ۱۱ پارس جنوبی به عنوان آخرین فاز دریایی این میدان مشترک در دستور کار قرار گرفت.

این موضوع از آن جهت مهم است که فاز ۱۱ پارس جنوبی را شاید بتوان

رکورددار طولانی‌ترین پروژه نفتی دانست، همچنین این شرکت شاید بیشترین تعداد قرارداد برای توسعه را در یک پروژه نفتی به خود اختصاص داده است. اولین زمزمه‌ها برای توسعه این فاز از میدان مشترک پارس جنوبی سال ۷۹ و با هدف مایع‌سازی گاز آغاز شد؛ زمزمه‌هایی که تا رسیدن به تولید زمان زیادی برد.

در آن زمان البته توسعه فازهای مختلف پارس جنوبی از سوی شرکت‌های بین‌المللی انجام می‌شد و شرکت‌های ایرانی به‌عنوان پیمانکار در این پروژه‌ها حضور داشتند؛ همان شرکت‌هایی که امروز با حمایت شرکت ملی نفت ایران در این سال‌ها از شرکت‌های پیمانکار به شرکت‌های بزرگ اکتشاف و تولید تبدیل شده‌اند و توانستند قفل توسعه فاز ۱۱ پارس جنوبی را با وجود رفت‌وآمد چندباره شرکت‌های خارجی و بدعهدی آنها، سرانجام باز کنند تا آخرین فاز دریایی پارس جنوبی نیز در مسیر تولید گاز قرار بگیرد.

با اولویت گرفتن توسعه این فاز پارس جنوبی در شرکت ملی نفت، برآوردها از زمان اجرای پروژه انجام شد. بر این اساس ساخت هر سکوی دریایی حدود پنج سال زمان نیاز دارد.

بنابراین با وجود آنکه از همان روزهای نخست دولت سیزدهم، برداشت گاز از فاز ۱۱ در برنامه قرار گرفت، اما اگر قرار بود طبق روال معمول این فاز توسعه یابد، در بهترین حالت سال ۱۴۰۵ نخستین برداشت گاز از فاز ۱۱ انجام می‌شد.

این موضوع از دو جهت اهمیت داشت؛ نخست اینکه پارس جنوبی میدان مشترک است و هر روز تعلل در برداشت گاز، به معنای عدم‌النفع کشور از ظرفیت موجود است.

از سوی دیگر، ایران در زمستان با ناترازی گاز روبه‌روست و افزایش چند میلیون مترمکعبی برداشت گاز از پارس جنوبی می‌تواند به جبران بخشی از این ناترازی کمک کند، بنابراین راهکار دیگری در دستور کار شرکت ملی نفت ایران قرار گرفت. بررسی‌ها نشان می‌داد تولید از یکی از سکوهای فاز ۱۲ دیگر اقتصادی نیست، بنابراین جابه‌جایی این سکو به‌عنوان یکی از گزینه‌ها برای تولید زودهنگام از فاز ۱۱ در دستور کار قرار گرفت.

با جابه‌جایی این سکو ۳ هزار تنی در پاییز سال ۱۴۰۱ و نصب آن در هفتم تیرماه امسال در موقعیت فاز ۱۱، گام مهمی برای افزایش تولید گاز از پارس جنوبی و مقابله با ناترازی گاز برداشته شد.

در واقع اگر دولت سیزدهم نیز مانند دولت‌های گذشته برای توسعه این فاز چشم انتظار خارجی‌ها می‌ماند، با وجود توان شرکت‌های ایرانی اما شاید هیچ‌گاه این توسعه اتفاق نمی‌افتاد.

اما درست در دومین سال انتخاب سید ابراهیم رئیسی به‌عنوان رئیس دولت سیزدهم، این تدبیر نتیجه داد و توسعه ۲۰ ساله به سرانجام رسید.

بر اساس آمار، تولید اولیه از این فاز روزانه ۱۱ تا ۱۵ میلیون مترمکعب گاز غنی خواهد بود که به‌تدریج افزایش خواهد یافت و با نصب سکوی دوم که در حال ساخت است، برداشت گاز از فاز ۱۱ به ۵۶ میلیون مترمکعب گاز، ۵۰ هزار بشکه میعانات گازی و ۷۵۰ متریک تن گوگرد در روز می‌رسد.

نکته مهم آن است که تولید روزانه ۱۵ میلیون مترمکعب در روز سه سال زودتر از زمان پیش‌بینی‌شده، صرفه‌جویی در هزینه و زمان ساخت یک سکوی بزرگ به وزن بیش از ۳ هزار تن و افزایش تولید میعانات گازی با این اقدام ابتکاری، جلوی عدم‌النفع چند میلیارد دلاری در برداشت از این فاز را در سال‌های آینده گرفت و توجه به بهره‌وری در اجرای پروژه‌های نفتی را به نمایش گذاشت.